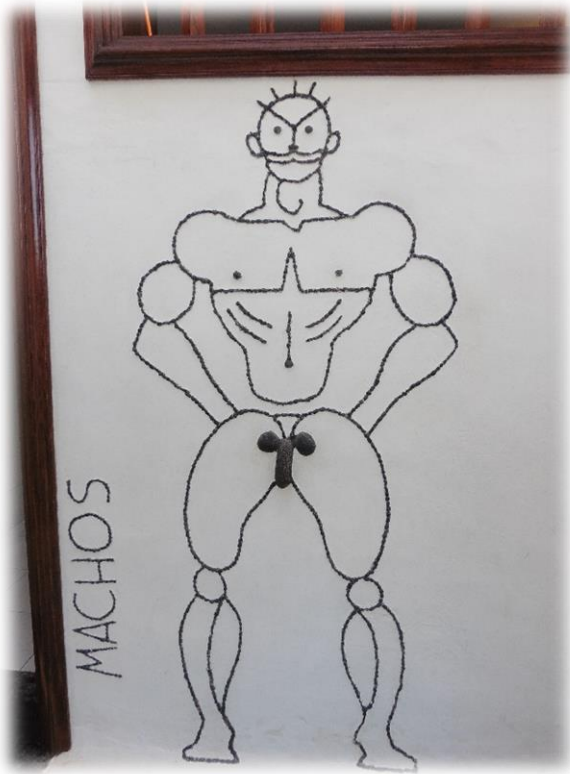

Van in de molen heeft men zicht op de omringende percelen. Daar kan men zien dat er in dit gebied heel wat cactusplantages zijn.

De toegang tot de toiletten zijn voorzien van een werk van Manrique. Het zijn geen tekeningen. Het zijn allemaal kleine lavasteentjes die hij op de muur heeft gekleefd. Voor sommige attributen gebruikte hij iets grotere steentjes.

Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterde maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

Deze dikke bollen van cactussen noemt men schoonmoedersstoel of schoonmoederszetel. Hier is ook een gezegde; als je uw grote behoefte doet tussen cactussen dan ligt uw kak tussen cactussen.

We bezoeken ook nog het museum over piraterij.

Het museum bevindt zich in een oud kasteel hoog boven op een vulkaan aan de rand van de vroegere hoofdstad Teguisé.

De buit van vandaag. Ik had aan Lennert gevraagd om in zo'n kuil te kruipen en twee druiven af te trekken om eens te proeven. Evenwel heeft hij het terug niet goed verstaan en toen hij uit de put kwam had hij twee trossen mee!

Woensdag 14 augustus 2019

- Wandeling : Langs de kust door de lavavelden van het nationaal park Timanfaya
- Gebied : Tussen Playa de la Madera en El Golfo
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 4 uur

We doen vandaag een wandeling door het Nationale Park Timanfaya. Deze wandeling is de enige wandeling die men op eigen houtje mag maken in het Nationale Park. We zullen vooral op zoek gaan naar touwlava. Enkel op dit kustpad is touwlava te vinden op Lanzarote. Geen enkele andere wandeling op Lanzarote maakt dat je zoveel contact hebt met de vulkanische erfenis van het eiland. Het lavaveld in het nationaal park heeft een oppervlakte van 200 km² en heeft hiermee het grootste lavaveld ter wereld.

Op deze wandeling draagt men best een paar leren werkhandschoenen. Bij een eventuele val zijn jouw handen dan toch beschermd. Lopen over lava is altijd gevaarlijk. Lava is nooit vlak, ook al heeft men min of meer een pad aangelegd met sintels dan nog dient men goed op te letten. Lava snijdt tevens enorm omdat er overal scherpe kantjes aan zijn. Bij een val heeft men dan ook vele, meestal kleine, snijwondjes.

De nevel die op sommige foto's te zien is, is afkomstig van de golven die tegen de kliffen slaan.

De oorspronkelijke bewoners, de Guanchen, werden door de Spanjaarden omschreven als reuzen. De Guanchen waren immers gemiddeld 1,80 m groot en de Spanjaarden, zeker in die tijd, waren erg klein van gestalte.

De Spanjaarden vonden dat de Guanchen een apart mensenras was (maar onderzoek heeft uitgewezen dat dit niet zo was), met enigszins dikke lippen, blond haar en blauwe ogen.

Als ik de bom niet
kan verplaatsen
dan kruip ik er
maar op!

Bij de verovering vonden de Spanjaarden dat de Guanchen nog leefden in het stenen tijdperk. Ze hadden slechts een rudimentair pictoraal schrift en op La Gomera hadden ze een gefloten taal, Silbo.

Vermoedelijk waren de Guanchen afkomstig van Afrika. Om welke reden ook (oorlog, vervolging, ziekte, avontuur....) verlieten de berbers hun land vermoedelijk in boten van riet. In de omgeving van de Canarische Eilanden (zo heeft men uitgerekend) zou het riet rot geworden zijn en de boten niet meer vaarwaardig zijn geweest.

De Guanchen konden niet meer weg van de Canarische Eilanden want daar groeide geen riet en de Guanchen wisten niet dat men van hout boten kon maken. De Guanchen van de verschillende Canarische Eilanden hadden onderling ook weinig of geen contact met elkaar omdat ze geen boten hadden.

De eerste Guanchen verzamelden eetbare gewassen en vingen vis. In de loop der tijd begonnen deze mensen hun gedragspatroon te veranderen: zij begonnen omstreeks het jaar 0 de grond te verbouwen en gingen in groepen wonen. In de jaren die volgden ontwikkelden zij allerlei technieken zoals het cultiveren van gewassen (bonen, erwten, gerst en tarwe), het houden van vee (geiten, schapen en varkens), landirrigatie en pottenbakken.

Het gebruik van het wiel, ook als pottenbakkersschijf, was hen onbekend en dus werd al het aardewerk met de hand gevormd; bovendien kenden zij geen metaal en textiel. Zij hulden zich in geitenvellen. Al hun gebruiksvoorwerpen werden gemaakt van aardewerk, steen en hout. Soms werd het aardewerk met eenvoudige hulpmiddelen versierd.

Bij snel afkoelende lava kan er zich een dunne verharde laag op de lavastroom vormen. Als de lavastroom eronder verder blijft stromen, treedt aan de oppervlakte – als gevolg van de wrijving en relatief hoge viscositeit van de gesmolten basalt – een verrimpeling op. Deze rimpels geven een touw- tot golfachtige textuur weer en noemt men touwlava. De textuur van het oppervlak kan echter sterk verschillen van uiterlijk en soms bizarre vormen aannemen. De echte naam van touwlava is pahoehoelava.

De Guanchen werden nagenoeg allemaal uitgemoord door de Spanjaarden. De Guanchen hadden geen wapens, enkel stokken om mee te slaan en stenen om mee te gooien. Ze hadden dan ook geen schijn van kans.

En uiteraard brengen we nog een bezoek aan het Charco de los Clicos ook wel Laguna Verde genoemd (groene lagune). Het is het enige meer op Lanzarote. Het is een krater van een oude vulkaan waarvan de helft weggezonden is in de Atlantische Oceaan. In de krater heeft er zich een meer gevormd. Het is een erkend natuurreservaat. De groene kleur, die veroorzaakt wordt door algen die zich op de bodem bevinden, contrasteert met het zwarte zand van het strand van El Golfo. Het water van de zee komt niet tot in het meer maar het meer wordt gevoed door ondergronds zeewater.

We brengen ook nog een kort bezoek aan de Salinas de las Janubio (zoutpannen). Midden in de oceaan waren deze zoutpannen de laatste mogelijkheid voor oceaانvaarders, door de eeuwen heen, om voorraden aan boord mee te nemen.

Het zout werd gebruikt om vis en vlees mee te pekelen en zo een langere houdbaarheid te garanderen. Gedurende de laatste eeuw werd dit onrendabel door de komst van vries- en koelmethoden. Tegenwoordig zijn er nieuwe pogingen gedaan om deze fotogenieke plaats nieuw leven in te blazen en wordt er gelukkig weer zout gewonnen. De 'pannen' worden vol gelaten met water, waarna de zon de rest doet: verdampen en vervolgens wordt het zout er dan van afgeschraapt.

Dichtbij de zoutpannen is er nog een mooi plaatsje, Los Hervideros. Dit natuurfenomeen laat zien wat de natuurelementen kunnen bewerkstelligen.

Je ziet hoe de zee stukken uit de kust heeft gehapt en hoe de golven soms zeer ruig in de onderbuik van de uitgeslepen rotsen aanklotten.

Lavastromen hebben voor een ruige rotsformatie gezorgd die zeer abrupt stopt waar de zee begint.

Donderdag 15 augustus 2019

Vandaag gaan we niet meer wandelen. We keren vandaag terug naar huis maar we hebben een late vlucht. We gaan dus, om de tijd wat te doden, nog het een en ander bezoeken.

Eerst bezoeken we de vroegere hoofdstad van Lanzarote, Teguise.

Met zijn witgeschilderde gevels is het een van de mooiste Spaanse koloniale steden, niet alleen van Lanzarote maar van de hele Canarische archipel. De stad werd gesticht in de 15de eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van de conquistadores.

Het gros van de toeristen bezoekt Tegucigalpa op zondag, tijdens de wekelijkse markt. Vrijwel het hele centrum wordt betrokken bij de markt. Al vanaf negen uur 's morgens, als de markt officieel start, worden toeristen met busladingen tegelijk afgezet in Tegucigalpa.

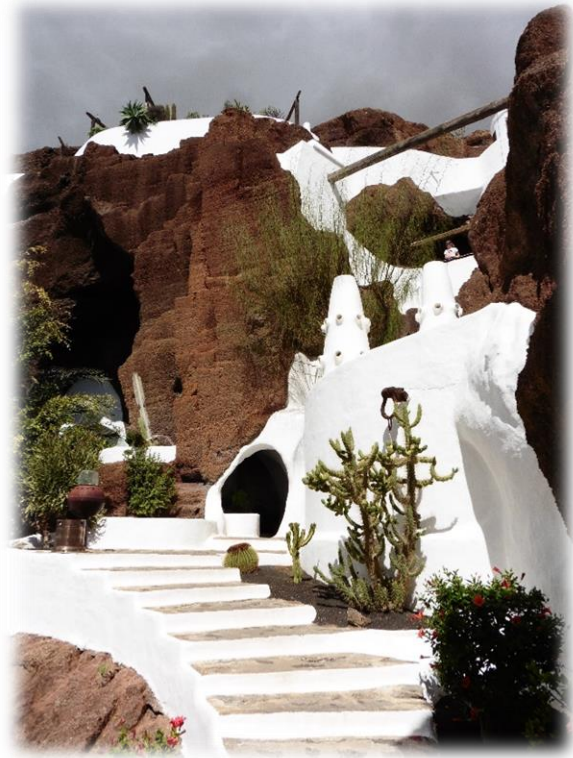
Teguisé heeft een rijke historie. Het centrum van Teguisé bestaat vooral uit gebouwen die stammen uit de zestiende en zeventiende eeuw. De straatjes van Teguisé geven je dan ook het gevoel dat ze uit lang vervlogen tijden stammen. Teguisé heeft de tand des tijds prima doorstaan. Het dorp (of is het toch een nog geen tweeduizend inwoners tellende stad?) is altijd prima onderhouden geweest. Wie Teguisé bezoekt die zal geen vervallen woningen zien staan in het centrum.

We hebben nog wat tijd over en bezoeken de vroegere woning van de acteur Omar Sharif.

LagOmar is de naam van deze woning. Deze woning werd, hoe kan het ook anders, ontworpen door César Manrique. Het idee van Manrique was om het te bouwen in een 1001 Arabische nachten-stijl. Het huis is tegen een klif gebouwd en het lijkt hieraan te hangen. Het bestaat uit verschillende lagen en is wit van kleur.

Manrique kreeg van Omar Sharif ruim de vrijheid om er zijn eigen ideeën in te steken. Er zijn dan ook veel trappen, waterpartijen en gangen.

Het huis is omgeven door drie prachtige tuinen, waarin zich allerlei grotten en tunnels met geheime doorgangen bevinden. In de omliggende tuinen worden regelmatig tentoonstellingen van schilders en beeldhouwkunstenaars gehouden en tevens vinden regelmatig openluchtconcerten plaats.

Omar Sharif was gokverslaagd en speelde heel graag bridge. Omar speelde regelmatig bridge met een vast groepje kaartervrienden. De eerste dag dat Omar zijn intrek had genomen in zijn nieuwe woning nodigde hij zijn kaartervrienden uit om bij hem thuis te komen bridgen. Een vaste kaarter was zagezegd ziek maar ze hadden hem vervangen door een andere man die ook kon kaarten. Die nieuwe kaarter verloor in het begin nogal dikwijls maar na enige tijd begon het tij te keren en begon Omar veel te verliezen. Die nieuwe kaarter was echter Europees kampioen bridge maar dat wist Sharif niet. Nadat Sharif één dag in zijn woning had gewoond heeft hij zijn woning tijdens het kaarten verspeeld! Manrique wist niets af van de gokverslaving van Omar Sharif en Manrique wist ook niets af van het opgezette (kaart)spel. De kaarttafel is nog steeds de originele tafel.

Dit is het bed waarin Omar Sharif slechts één (slapeloze?) nacht heeft verbleven.

César Manrique is steeds zichzelf gebleven. Ooit had hij voor koning Hoessein van Jordanië een vakantiewoning ontworpen. Een paar jaar nadat de woning was afgewerkt kwam de koning op bezoek bij Manrique en Manrique gaf de koning een rondleiding in zijn woning. Onbewust nam de koning een sigaret waarop Manrique zei : “Sire in deze woning wordt niet gerookt en hier ben ik koning!” Hierop stak de koning zijn sigaret terug weg.

Manrique heeft er ook voor gezorgd dat de meeste huizen niet hoger mogen zijn dan vier verdiepingen en moeten bovendien wit geschilderd zijn. Verder zijn grote reclameuitingen verboden. Dit alles om het eiland zo veel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te houden (in tegenstelling tot eilanden als Gran Canaria en Tenerife waar door massatoerisme veel "beton en neon" te vinden is). Raam- en deurkozijnen dienen verplicht bruin, blauw of groen geschilderd te zijn. Ook dat is een regeltje die Manrique er heeft doorgekregen.

Manrique zelf heeft nooit aan politiek gedaan maar had grote invloed op de bewindvoerders. Hij was tevens goed bevriend met de president van Lanzarote wat uiteraard heel wat deuren deed opengaan. Manrique heeft, in de jaren 60, een tijdlang verbleven in Amerika. Het is in die tijd dat er gebouwen werden opgetrokken met meer dan 4 verdiepingen.

Manrique maakte al jaren zijn beklag bij de lokale overheid over een gevaarlijk kruispunt op 50 m van zijn woning. De overheid wilde het kruispunt echter niet herinrichten. Op ditzelfde kruispunt overleed Manrique op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval...

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwigdhaese.be

Ludwig D’Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D’Haese

Foto’s :

Ludwig en Lennert D’Haese